

2. dep. 1. kt. j. nr. 400/64, udtale følgende om spørgsmålet: hvilket omfang havde det videnskabelige arbejde her i landet med håndskrifterne inden oprettelsen af Det arnamagnæanske Institut i 1957?

Udgivelsen af islandske håndskrifter her i landet besørgedes tidligere særlig af tre institutioner:

1. Den arnamagnæanske Stiftelse. Denne begyndte sin udgivelsesvirksomhed 1773 og fortsatte den derefter, dog ofte med lange afbrydelser. Stiftelsens pengemidler var renterne af Arne Magnussons testamenterede formue, men hvad man kunne udrette for ca. 2.000 kr. om året, blev yderst lidt, efterhånden som pengenes værdi svandt ind.

2. Det kgl. nordiske Oldskriftselskab, stiftet 1825. Selskabet samlede under C. C. Rafns meget målbevidste ledelse en betydelig formue, hvis renter i hans tid blev anvendt til udgivelse af islandske oldskrifter. Selskabet havde imidlertid en anden afdeling for dansk arkæologi, og denne afdeling blev efterhånden langt den stærkeste, således at udgivelsen helt trådte i baggrunden (siden 1900 seks bind).

3. Samfund til Udgivelse af gammel nordisk Litteratur, stiftet 1879. Selskabet havde medlemmer (biblioteker og privatpersoner) i forskellige lande, og disse modtog årlig mod kontingent en bogpakke. Selskabet udøvede i sin tid en omfattende virksomhed. Men under og efter forrige verdenskrig, da det måtte kæmpe med valutarestriktioner og fremstillingspriser, som stadig steg, uden at de nødvendige kontingentforhøjelser holdt trit dermed, blev manglerne ved denne form for udgivelse mere og mere fremtrædende, og selskabets virksomhed måtte indskrænkes.

Det islandske Litteratursamfund i København, stiftet 1912, virkede også i nogen grad som udgiver, særlig af islandsk litteratur fra 17. og 18. årh. Støtte hertil blev ydet fra islandsk side, men tillige fra dansk.

De midler, som efter ca. 1920 stod til rådighed for udgivelsesarbejdet, var, som det fremgår af ovenstående, meget beskedne. Man var nok i stand til at trykke nogle udgaver, men der fandtes ikke penge til at for-

grundlaget for den nordiske og internationale norrøne forskning vil svækkes. At drive forskning på grundlag af forespørgsler må karakteriseres som meget utilfredsstillende, bortset fra underordnede, helt konkrete spørgsmål et meget ringe surrogat for selv-syn. Eksempler på misforståelser, ufuldstændige eller fejlagtige svar med alvorlige konsekvenser er talrige.

Ad punkt 3.

Dette samfund udgav i alt 55 bind norrøne tekster i årene indtil 1956.